

говитѣ упжтванія и желанія. Раковски е билъ наклеветенъ отъ тѣхъ и заподозрѣнъ отъ правителството, поради което е трѣбало да напусне Ромѣния прѣзъ пролѣтъта на 1866 и да дири спасение отново въ Русія. Прѣзъ Браила и Болградъ той стигва въ Кубей, придруженъ отъ Панайота Хитовъ. „Запрѣхме са въ Кубей, защото Раковски са разболѣ отъ своята болѣстъ, която одавна вече го бѣше завладала. Той пролѣжѣ цѣли 20 дня“ (Моето пжтувание, с. 68). По цѣлия пжтъ Хитовъ се е грижелъ за него като братъ. „Въ 1866 г. азъ не можѣхъ да излѣза на Балканътъ, защото бѣхъ длженъ да остана при Раковски . . . Въ онова врѣме той бѣше малко позастарѣлъ и болуваше отъ охтика, слѣдователно азъ бѣхъ длженъ да му помогна както мога и дѣто мога“ (цит. кн. с. 102, 67). Тия думи на Хитова сж характерни за оная трогателна прѣданость, съ която сж се отнасяли къмъ Раковски българскитѣ хайдути.

Отъ Кубей двамата отиватъ въ богатия Киприяновски мѣнастирь, близо до Кишиневъ. „Насколько мнѣ извѣстно, пише Сирку, въ Кипріяновскій монастырь приклоненный аѳонско-зографскому монастырю, Раковскій пріѣхалъ за пожертвованіями на народное дѣло. Нужно замѣтить, что здѣшняя аѳонско-зографская братія, заправлявшая зографскими имѣніями въ Бессарабіи, до секуляризації имѣній заграничныхъ монастырей, благотворила болгарамъ иногда въ широкихъ размѣрахъ, въ особенноти въ послѣднія 15—20 лѣтъ, для изданій, и при другихъ обстоятельствахъ; въ 60-хъ годахъ сюда ежегодно пріѣзжали учащіеся болгары изъ Одессы, Кіева, Москвы и Кишинева, иногда до 30 душъ, на всѣ лѣтніе каникулы и жили, конечно, на всемъ готовомъ, а иногда при отѣздѣ получали на дорогу деньги. Не мало получалъ отъ здѣшнихъ аѳонитовъ и извѣстный предводитель болгарскихъ хайдуковъ, Филиппъ Тотя. Для Раковского монахи, насколько я знаю, были очень щедры, тѣмъ болѣе, что онъ былъ уже извѣстенъ въ литературѣ; онъ, кажется, первый изъ болгаръ, получавшихъ отъ здѣшнихъ монаховъ пожертвованія, открылъ путь и остальнымъ; къ тому же монахи не знали, какъ иногда употребляются деньги, собираемыя на народныя дѣла“⁵⁸. — Панайотъ Хитовъ разказва по-нататѣкъ: „Азъ останахъ въ манастирътъ, а Раковски отиде въ Одесса да си промѣни пашпортътъ, да